

A woman with her hair in an updo, wearing a blue off-the-shoulder dress with ruffles and a necklace, is seen from behind. She is sitting at a desk, holding a quill pen over an open book. To her left is a window with a view of green foliage and purple flowers. The scene is lit with warm, golden light.

*Dokoušení
Henrietty
Cynsterové*



STEPHANIE
LAURENSOVÁ

Pokušení

Henrietty Cynsterové

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.harpercollins.cz
www.e-reading.cz
www.palmknihy.cz

Stephanie Laurensová

Pokušení Henrietty Cynsterové – e-kniha
Copyright © HarperCollins Polska sp. z o.o., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

*Dokúšení
Henrietty
Cynsterové*

STEPHANIE LAURENSOVÁ



*Dokoušení
Henrietty
Cynsterové*

Český název: Pokušení Henrietty Cynsterové
Název anglického originálu: And Then She Fell
Autorka: Stephanie Laurensová
Překlad: Dana Chodilová
První vydání: Avon, *An Imprint of HarperCollins Publishers*, 2013
Grafika obálky: Madgrafik
Odpovědný redaktor: Ivana Čejková
Jazyková korektura: Jiří Chodil

© 2013 by Savdek Management Proprietary Ltd.
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2016

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci celého díla nebo jeho částí v jakékoliv podobě.
Tato kniha je vydána na základě licence HarperCollins Publishers, LLC, New York, USA.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

HarperCollins je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC, New York, USA. Název ani známku nelze použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S. A.
Všechna práva vyhrazena.

HarperCollins Polska sp. z o.o.
02-516 Warszawa, ul. Starościńska 1B lokal 24-25

ISBN: 978-83-276-3309-5 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-3310-1 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-3311-8 (PDF)

PODĚKOVÁNÍ



Názvy knih jsou nevypočitatelné záležitosti – někdy mi ten správný skočí do hlavy, ještě než se pustím do psaní, a jindy je ten proces hledání vhodných slov, která by „seděla“, bolestivý jako trhání zubu. Obvykle si lámou hlavu spolu se svou agentkou a redaktorkou, přehazujeme si mezi sebou návrhy, až něco cinkne a my zvoláme „Heuréka!“ Ale když došlo na knihu o Henriettě, můj jednapadesátý román, ocitly jsme v koncích. Ano, nějaké názvy jsme měly, ale žádný nebyl to pravé. A tak jsme se rozhodly obrátit se na čtenářky a požádat je o návrhy názvů pro Henriettin i Maryin příběh. Z nich jsme pak vybraly pěťici pro každý a nechaly čtenářky rozhodnout, který se jim zamlouvá nejvíc. Mám tedy to potěšení ocenit Joyce Marii Verellenovou za její úžasný nápad na titul této knihy: *And Then She Fell*. Děkuji vám, Joyce – kápala jste do noty nejenom mně, ale i většině mých čtenářek.

1. KAPITOLA



Duben 1837, Londýn

Nastal čas obléknout se na večer, z něhož se jistě vyklube úmorná záležitost. Henrietta Cynsterová stoupala do schodů v domě svých rodičů na Upper Brook Street a v duchu si znovu procházela zprávy, které bude muset sdělit přítelkyni Melindě Wentworthové, až se spolu setkají na plesu lady Montagueové.

Henrietta si povzdechla. Došla ke dveřím ložnice, otevřela je a na prahu se zarazila. Spatřila svou mladší sestru Mary, probírající se šperkovnicí na prádelníku.

Mary na Henriettu jen zamrkala a dál se nevzrušeně probírala změtí řetízků, náušnic, broží a korálků.

Henrietta zaznamenala pohyb u šatníku vedle postele. Služka Hannah z něj právě vytahovala temně modrou plesovou róbu a přitom vysílala nesouhlasné pohledy do útlých Maryiných zad.

Henrietta vešla dovnitř a zavřela dveře. I Mary byla ještě pořád v denních šatech, dosud se nepřevlékla. Henrietta zvědavě studovala její zaujatý výraz. Mladší sestra, benjamínek rodiny, dovedla být umíněná jako teriér, pokud jí o něco šlo. „Co tam hledáš?“

Mary po ní střítila netrpělivým pohledem. Zavřela přihrádku a natáhla se po další, nejspodnější z celé klenotnice. „Hledám – á, tady to je!“ Sáhla dovnitř a vítězně se rozzářila, roztáhla svůj úlovek mezi prsty obou rukou. „Tohle jsem hledala.“

Henrietta pohlédla na řetízek z jemných zlatých oček a leštěných ametystových korálků, z něž visel fasetový růženín. Pak si všimla, že se Mary tváří spokojeně jako generál, který se právě dozvěděl, že jeho vojáci dobyli významnou nepřátelskou pozici. Přezíravě máchla rukou. „Nijak mi to neposloužilo. Klidně si to vezmi.“

Maryiny pronikavé modré oči zajely k Henriettině tváři. „Nehledala jsem to pro sebe.“ Zvedla náhrdelník. „Musíš to nosit *ty*.“

Náhrdelník věnovala dívkám rodu Cynsterů Paní, skotská bohyně. Svým kouzlem měl nositelce pomoci najít pravého hrdinu, muže, po jehož boku prožije zbytek života v manželské blaženosti. Praktická Henrietta takovým věcem jednoduše nevěřila.

Ve své pragmatičnosti považovala za nerozum předpokládat, že všech sedm Cynsterových žen její generace najde lásku a štěstí v náruči pravých hrdinů. Dá se čekat, že přinejmenším jedna z nich se ničeho takového nedočká. A v tom případě bude tou z děvčat Cynsterových, již je souzeno umřít jako stará panna, nejspíš ona.

A protože byly s Mary jediné dvě dosud neprovdané ženy v rodině, vypadalo to, že se jí to očekávání splní. Dosáhla už devětadvaceti let a dosud ani vzdáleně neuvažovala o tom, že by se provdala za některého džentlmena. A naopak, nikdo se zdravým rozumem si neměl představit, že by dvaadvacetiletá Mary, houževnatá, odhodlaná a neochvějně rozhodnutá zařídít si budoucnost, nedosáhla svého jasně stanoveného cíle – nalezení partnera a svatby.

Henrietta si stáhla šál z ramen a zavrtěla hlavou. „Říkala jsem ti, že to u mě nefungovalo. S mým požehnáním si ho klidně vezmi. O to ti přeje jde, ne? Chceš s ním objevit svého hrdinu?“

„Ano, přesně tak.“ Maryina tvář ztvrdla. „Ale nemůžu si ho jenom tak vzít. Tak to nefunguje. Musíš ho nosit *ty* a najít *svého* hrdinu a teprve pak mi ho dáš, stejně jako když ho před tebou nosila Angelica a když ho Eliza dala Angelice a Heather Elize – v den svého zásnubního plesu.“

Henrietta se pootočila, aby odložila šál na židli, a přitom zatajila úsměv – úsměv vyzrálejší, dospělejší sestry nad dychtivou vírou mladého děvčete. „Podle mě to není tak přesně stanoveno. A možná to ani neplatí pro nás pro všechny.“

„Ale ano.“ V Maryině hlase zaznívala neochvějná jistota. Sotva se k ní Henrietta zase obrátila, pokračovala: „Ptala jsem se Catriony a ta zase Paní, je to přece její kouzlo. A Paní se prý vyjádřila jasně. Náhrdelník musí postupovat od jedné ke druhé ve stanoveném pořadí. To znamená, že by u mě nefungoval, pokud by dřív neposloužil tobě a nedošlo k tvému zásnubnímu plesu. Takže!“ Mary se nadechla a s umíněně zaťatými zuby podala náhrdelník Henriettě. „Musíš ho nosit. Odteď až do té doby, než najdeš svého hrdinu – a modli se k Paní a ke všem bohům, aby to bylo brzo.“

Henrietta se maličko zamračila, natáhla se a neochotně převzala náhrdelník z Maryiných prstů. Odmítnout ho... to zkrátka nepřicházelo v úvahu. Henrietta sice byla starší, vyspělejší, společensky zkušenější, skoro o hlavu vyšší a rozhodně žádná slabošská slečinka, ale celý klan Cynsterů věděl, že upírat Mary něco, co si zamanca, je holá pošetilost. A v případě, kdy mohla svou věc podpořit nějakým logickým argumentem, to platilo dvojnásob.

Henrietta si nechala proklouznout očka řetízku skrz prsty a znovu se zadívala Mary do tváře. „Proč chceš ten

náhrdelník tak dychtivě zrovna teď? Víš, že ho mám od Angeličina zasnubního plesu, a to už je skoro osm let.“

„Přesně tak.“ Mary útočně přimhouřila oči. „Měla jsi osm let na to, abys ho nosila a našla si hrdinu. A ty ho odložíš do šperkovnice a necháš ho být! Dokud jsem byla ve škole, nevadilo mi to. A pak, když jsem vstoupila do společnosti, jsem se chtěla nejdřív poohlédnout sama, takže mi nevadilo, že náhrdelník nenosíš. Ale teď je mi dvaadvacet a jsem zralá na další krok. Chci si už najít svého hrdinu, vdát se a vybudovat si vlastní domácnost a všechno, co se pojí s manželstvím. Nechci dalších sedm let nebo ještě víc otálet jako ty, a to znamená,“ Mary bodla prstem do náhrdelníku, „že ho teď musíš nosit, najít si muže a předat ten šperk mně. Teprve až ho budu mít, můžu se v životě pohnout dál.“

Někdo by se s tím možná spokojil, ale Henrietta svou malou sestřičku moc dobře znala. „A...?“

Mary čelila jejímu pohledu, klidně a neústupně si ji měřila pronikavými chrpově modrými očima.

Henrietta naklonila hlavu, povytáhla obočí a čekala...

„No dobře!“ Mary se vzdala a rozhodla rukama. „A myslím si, že jsem objevila dokonalého muže, ale potřebuju náhrdelník, abych si byla jistá. Ten šperk se ke mně musí dostat, zaúčinkovat a pak přejít k Lucille. Takže to vypadá, že si na něj musím počkat, než se rozhodnu. A... no... připadalo by mi jako pokoušení osudu a Paní, kdybych se rozhodla *předtím*, než náhrdelník dostanu. A musím ho získat náležitou cestou.“ Maryina tvář ztvrdla, očima se vpíjela do Henriettiných. „A to znamená, že ho musíš nosit nejdřív *ty* a najít si manžela.“

Henrietta shlédla na náhrdelník, na nevinný řetízek ovinutý kolem ruky. A povzdechla si. „Dobře. Dneska večer si ho vezmu.“

Mary radostně zavýskla.

Henrietta ji zarazila zdviženou rukou. „Ale nečekám, že to u mě vyjde, takže moc nedoufej.“

Mary se zasmála a vlepila Henriettě na tvář rychlý polibek. „Jenom ho nos, sestřičko, víc po tobě nechci. A pokud se týče toho, jestli to vyjde,“ Mary se s rozzářenými očima obrátila ke dveřím, „v tom se spolehnou na Paní.“

Henrietta s úsměvem zavrtěla hlavou.

Mary se u dveří zastavila. „Půjdeš se mnou a s máti dneska k lady Hammondové?“

„Ne – čekají mě u lady Montagueové.“ Vzhledem ke svému věku často navštěvovala jiné akce než ty, na něž matka doprovázela Mary. „Dobře se bav.“

„To budu. Uvidíme se zítra.“ Mary jí mávla, vyšla ze dveří a zavřela je za sebou.

Henrietta se s úsměvem a s náhrdelníkem v ruce obrátila a zjistila, že Hannah uložila nové šaty zpátky do skříně a místo nich vytáhla róbu z purpurového hedvábí.

Počkala si, až se Hannah odvrátí od prádelníku, v ruce hedvábný purpurový a zlatý šál, a povytáhla obočí.

Hannah si to gesto vyložila správně. Prohlásila: „Tma- vě modrá by se nehodila, slečno, pokud si berete tohle.“ S rozzářenými očima pokynula k náhrdelníku. „A chceme přece, abyste vypadala co nejlíp, když už se vydáváte hledat svého hrdinu.“

Henrietta si v duchu povzdechla.

O dvě hodiny později se Henrietta v plesovém sále lady Montagueové připojila k panu a paní Wentworthovým. Přivítali se a pak společně sledovali, jak jejich dcera Melinda tančí čtverylku.

Melindiným partnerem byl ctěný pan James Glossup.

Henriettu sem přivedly právě důvody, pro něž se James dvořil Melindě. Přistihla se, jak si ho prohlíží, vstřebává všechno, co se dá vyvodit z jeho vzhledu a zkušenosti v tanci, a uvažuje – stejně jako posledních pár dní –, proč si při své očividné přitažlivosti a schopnostem hledá nevěstu právě takto.

Paní Wentworthová, malá a příjemně oblá dámička v hnědém bombasinu si povzddechla. „Taková škoda! Jsou *tuze* hezký pár.“

„Ale, ale.“ Pan Wentworth, spořádaný, konzervativně oděný džentlmen, poplácal manželku po ruce, položené na jeho rukávu. „Ani se nenaděje a budou se kolem ní točit další fešáci. A když už si Mellie chce najít džentlmena, který ji bude milovat... no, jsem vděčný slečně Cynsterové, že zjistila, co zjistila.“

Henrietta se pousmála a udržela se, aby nervózně nepřelápla. Neznala Jamese nijak zvlášť dobře, ale byl to nejlepší přítel jejího bratra Simona. James šel Simonovi za mládence na svatbě, když se bratr přede dvěma roky ženil. Pak se její a Jamesova cesta zkřížily při několika rodinných událostech, ale kromě toho spojení se Simonem neměla důvod si ho blíže všímat.

Dokud se nezačal věnovat Melindě natolik, že se dala čekat žádost o ruku. V tu chvíli se Melinda se souhlasem svých rodičů obrátila na Henriettu, zda by, jak to formulovali, „neobjasnila Jamesovy záměry“.

Henrietta už brzy po dvacítce objevila své poslání – pomáhat mladým dámám z nejvyšší společnosti hledat odpověď na nejzávažnější otázku, kterou si klade každá žena o svém nápadníkovi: Miluje mě, nebo si mě chce vzít pro něco jiného?

Nebylo vždycky snadné na tohle odpovědět a občas se pravdivá odpověď hledala těžce. Ale Henrietta,

narozená v mocném klanu Cynsterů s jeho styky a svazky, už dávno vládla způsoby, jak odhalit skoro všechno.

Nebyla pomlouvačná, málokdy prozradila něco, na co se jí nikdo netázal. Ale vždycky byla pozorná a s neustálou praxí, s roky a získávanými zkušenostmi se její bystrost tříbila víc a víc.

Zatímco matky, matrony a gardedámy vodily své svěřenkyňe do společnosti a jednaly jako dohazovačky, Henrietta poskytovala opačnou službu. Ano, někteří rozladění džentlmeni jí přisoudili nálepku „rozvracečka“, ale ženská část vysoké společnosti na ni spoléhala. Pro tu byla osobou, na niž se mladé dámy toužící po lásce obracely, aby jim potvrdila čisté úmysly budoucích snoubenců.

A protože se v posledních letech smýšlení smetánky přiklánělo ke svazkům z lásky, byly Henriettiny postřehy a zkušenosti velice žádané.

Zřejmě právě ty rozsáhlé zkušenosti byly důvodem Henriettina neurčitého hlodání v hlavě, podezření, že *něco* na situaci Jamese Glossupa tak docela nesedí. Ale Melinda ji požádala o radu a Henrietta věděla, že navzdory těm neodbytným, ale nepříjemně nejistým pochybám přítelkyni vyhoví a řekne jí pravdu.

Sledovala Jamese, jak se elegantně otáčí v rytmu hudby, pozorovala jeho široká ramena, vysokou štíhlou postavu, nevýslovnou grácií pohybu, dokonale elegantní odění a módně rozcuchané hnědé vlasy, nefalšovaný úsměv džentlmena, kterým Melindu častoval. Znovu zauvažovala, proč se rozhodl zvolit právě tuto cestu a oženit se jen proto, aby si zajistil peníze, místo aby hledal lásku.

Možná je prostě zbabělec, který se lásky bojí a nechce riskovat. Ale toto vysvětlení se Henriettě nezdálo.

James svého času brousil společností po Simonově boku coby známý lev salonů, ale od léta přede dvěma roky, kdy se přítel oženil, se James stáhl a až do začátku nynější sezony se nedával se v Londýně příliš vidět. Coby jeden z Glossupů z Dorsetshiru a vnuk vikomta Netherfielda by jistě hravě získal srdce mnohé mladé dámy. On se však okamžitě zaměřil na Melindu.

A Melinda patřila k Henriettiným přítelkyním.

Tanec skončil. James se uklonil, Melinda udělala pukrle, obrátila se k rodičům a postřehla, že dorazila Henrietta. Zdvořile a s úsměvem se s Jamesem rozloučila a začala se proplétat davem k nim.

Zatímco se Melinda blížila, nasadila Henrietta bezvýraznou tvář. Přítelkyni však stačilo se na ni jen podívat, pak pohlédnout na matku – a věděla.

Nadšení ji opustilo. „Ach.“ Zastavila se před rodiči, chopila se matčiny ruky a zaměřila se na Henriettu. „Nejsou to dobré zprávy, že?“

Henrietta se ušklíbla. „Nejsou takové, jaké by sis přála slyšet.“

Melinda se ohlédla přes rameno, ale James se už vmísil do davu a nebylo ho vidět. Nadechla se, stiskla matce ruku pevněji a se zvednutou hlavou se obrátila k Henriettě. „Ven s tím.“

Paní Wentworthová se významně zahleděla na ostatní hosty. „Tady není to pravé místo, kde bychom to měli probírat, drahá.“

Melinda se zamračila. „Ale já to musím vědět. Jak bych se na něj do té doby mohla podívat?“

„Možná,“ navrhl pan Wentworth, „bychom se mohli vrátit domů a probrat tu věc v soukromí.“ Obrátil se tázavě na Henriettu. „Pokud můžeme slečnu Cynstеровou požádat o takovou laskavost?“

Henrietta neměla v plánu tak brzy opustit dům Montagueových, ale tváří v tvář třem naléhavým, prosebným obličejům přikývla. „Ano, jistě. Mám tu kočár rodičů. Pojedu za vámi na Hill Street.“

Následovala Wentworthovy, kteří se vydali za lady Montagueovou. Zatímco Melinda a její matka děkovaly hostitelce za příjemný večer, držela se Henrietta zpátky a netečně sledovala dav. Byla v něm jen hrstka lidí, které neznala, které by nedovedla okamžitě zařadit k nějaké rodině a příbuzenství.

Nepřítomně přejížděla pohledem po hlavách, až se zastavila na Jamesi Glossupovi.

Stál na druhé straně sálu a upřeně ji pozoroval.

Wentworthovi se vydali ke dveřím. Henrietta odtrhla pohled od Jamese, usmála se na lady Montagueovou a také se rozloučila, pak se vydala za Wentworthovými.

Říkala si, že se neohlédne, ale neodolala.

James ji pořád sledoval, nyní už podezíravě přimhouřenýma očima. Strohé rysy jeho hezké tváře působily tvrději, výraz skoro zdrsněl.

Henrietta se střetla s jeho pohledem, chvíli mu čelila. Nato se obrátila a vyšla ze sálu.

James Glossup na druhé straně místnosti tiše zaklel.

„Zjistila jsem, že se pan Glossup potřebuje oženit, aby získal další prostředky z dědictví po své pratetě.“ Henrietta, uvelebená v křesle u ohně v salonu sídla Wentworthových na Hill Street, se odmlčela a napila se čaje, který všem vnutila paní domu.

Pan Wentworth, usazený v protějším křesle s dcerou a manželkou na pohovce po levici, se zamračil. „Takže mu nejde o Melliino věno?“

Henrietta odložila šálek na talířek a zavrtěla hlavou. „Ne – má prostředků dost, ale aby dostal zbylé bohatství po prarčetě, musí se oženit. Vyrozuměla jsem, že právě toho chtěla dosáhnout, a tak to zakotvila do své poslední vůle.“

Pan Wentworth si odfrkl. „Zřejmě je to schůdná cesta, jak může stará dáma dostrkat mladíka k oltáři. Ale ne s mou dívenkou.“

„To jistě ne!“ přisvědčila paní Wentworthová. Pak si zřejmě vzpomněla, že v tomto případě záleží nejvíce na Melindině názoru, a obrátila se k dceři. „Tedy... Mellie?“

Melinda se šálkem a talířkem na klíně hleděla do ohně. Zamrkala, podívala se na matku a pak vyslala pohled k Henriettě. „On mě nemiluje, že ne?“

Henrietta se držela čisté pravdy. „To nemůžu posoudit. Můžu ti říct jenom to, co vím.“ Dívala se přítelkyni do očí a dodala tiše: „Takovou věc poznáš mnohem líp než já.“

Melinda pár chvil uvažovala, pak našpulila rty. Zavrtěla hlavou. „Rád mě má, ale ne – nemiluje mě.“ Odmlčela se a dala si dlouhý doušek do té doby nepovšimnutého čaje, načech pokračovala: „Popravdě řečeno, právě proto jsem tě požádala, abys o něm zjistila, co můžeš. Sama jsem z jeho chování vycítila, že je za tím něco jiného než láska...“ Ušklíbla se, mávla rukou a zahleděla se kamsi do prázdna.

Henrietta dopila čaj, vrátila šálek na talířek a odložila obojí na nízký stůl u pohovky. „Měla bych jít. Nic víc k tomu už dodat nemůžu a ty si to chceš jistě promyslet.“

I Melinda odložila šálek a spolu s rodiči se zvedla. „Vyprovodím tě ven.“

„Znovu vám děkuji, že jste Melindě tak dobrou přítelkyní.“ Pan Wentworth poplácal Henriettu po ruce.

Henrietta se rozloučila s manželi Wentworthovými a následovala Melindu do vstupní haly. Jakmile sluha zavřel dveře salonu, pronesla tiše, aby ji slyšela jen přítelkyně: „Je mi vážně líto, že jsem přinesla takové zprávy.“

Melinda se zastavila a obrátila se k ní. Podívala se jí do očí a usmála se, i když jen chabě. „Připouštím, doufala jsem, že mě ujistíš, že se v něm pletu. Ale upřímně řečeno, jsi pro mě požehnání. *Nechci* si vzít muže, který mě nemiluje, a tvá zpráva mi jenom potvrdila vlastní podezření. A za to jsem ti vážně vděčná. Hodně jsi mi ulehčila rozhodování.“

Melinda chytila Henriettu za ramena, dotkla se tváří její tváře, odtáhla se a pokračovala: „Takže ano, den dva budu zasmušilá, ale brzy se vzpamatuju. Uvidíš.“

„To doufám.“ Henrietta jí oplatila úsměv.

„Já to vím.“ S každou uplynulou minutou působila Melinda jistěji. „Pomohla jsi už tolika z nás, bez tebe bychom si neporadily. Zachránila jsi spoustu mladých dam před zklamáním v manželství – upřímně, zasloužíš si nějakou odměnu.“

Henrietta cosi zahučela. „To je nesmysl. Jen mám nadprůměrné zdroje informací.“ Právě teď to nemínila připomínat, ale pravda byla, že v mnohých jiných případech potvrdila vztah založený na lásce.

Nechala si od sluhy položit plášť kolem ramen a otevřít dveře.

Melinda ji vyprovodila na schody a rozechvěla se, když ulicí zavál mrazivý vítr.

Henrietta ji chytila za ruku a stiskla ji. „Vrať se dovnitř. Nastydneš se k smrti – a já mám odvoz hned tady.“ Pokývla na druhou stranu ulice, kde u obrubníku čekal druhý městský kočár rodičů.

„Dobře.“ Melinda opětovala stisk. „Dávej na sebe pozor. Jistě se zas brzy setkáme.“

Henrietta se usmála, počkala, až se přítelkyně vrátí dovnitř a zavře dveře, a vykročila po schodech dolů. Pro sebe se usmívala, uklidněná tím, jak rychle se Melinda vyrovnala se situací.

Nečekala sice, že sama najde lásku, neochvějně ale v takové svazky věřila. Lásku chápala jako jedinou ochranu, která dámě zajistí šťastný a spokojený manželský život –

Vrazil do ní nějaký muž, řítící se rychle po ulici. Zakymácela se.

„Ach!“ Byla by spadla, ale muž se bleskurychle obrátil a chytil ji za ramena, přidržel si ji před sebou a ustálil ji.

Koutkem oka zahlédla stříbrem okovanou hůl v ruce s rukavicí, zaznamenala, že ta rukavice je výtečně šitá z jemné, měkké kůže. Zamrkala a pohlédla muži do tváře, ale měl na sobě plášť s kapucí. Pouliční svítilny ho osvětlovaly zezadu, obličej měl ve stínu.

Viděla jenom špičku jeho brady. Zdálo se, že zaťal zuby.

„Omlouvám se, nevšiml jsem si vás.“ Muž měl hluboký hlas, mluvil úsečně, ale kultivovaně.

Chytila dech a odpověděla: „Ani já vás neviděla.“

Odmlčel se. Vycítila, že si prohlíží její tvář, oči.

„Slečno! Jste v pořádku?“

Zvedla hlavu a ten džentlmen se ohlédl přes rameno. Její pacholek seskočil z kočáru a chystal se jí přispěchat na pomoc.

Zavolala: „To nic, Gibbsi!“ Džentlmen se k ní vrátil pohledem, pustil ji a krátce pokývl. Obrátil se, rychle odkráčel po ulici a ztratil se v narůstající mlze.

Henrietta se nad tím v duchu podivila. Rychle si urovnala sukně a plášť a vykročila k pacholkovi, který stál a čekal, aby jí pomohl do kočáru.

V okamžiku, kdy se za ní zavřely dveře, si povzdechla úlevou a zabořila se do koženého sedadla. Kočár se zhoupl a rozjel, Upper Brook Street byla jen pár minut jízdy.

Uvolnila se, čekala, že ucítí obvyklý nával uspokojení z dalšího úspěšně uzavřeného pátrání. Místo toho se přistihla, že se v duchu soustředí na něco úplně jiného.

Na obrázek Jamese Glossupa, jak stojí v plesovém sále lady Montagueové a soustředěně ji pozoruje. Na jeho výraz, když zaznamenal, že vychází za jeho vyvolenou z místnosti.

Je to Simonův přítel, jistě zná její reputaci.

Ráda by věděla, co si o ní asi teď myslí.

2. KAPITOLA



„*M*áte *vůbec* tušení, co jste sakra provedla?“ Henrietta sebou šklubla a ohlédla se přes rameno – do oduševnělých hnědých očí, které právě teď nebyly oduševnělé ani trochu. Výraz Jamese Glossupa spíš napovídal, že uvažuje o vraždě.

S kamennou tváří a přísně staženými rty pokračoval: „Jistě vás nepřekvapí, že Melinda Wentworthová se se mnou právě rozloučila. V podstatě odmítla mou žádost o ruku dřív, než jsem s ní vyrukoval. Když jsem vás včera večer viděl, jak odcházíte od lady Montagueové hned za Wentworthovými, ani mě tenhle zvrát nepřekvapil – ale musím se vás znovu zeptat, jestli máte *ponětí*, co jste tím svým zásahem způsobila?“

Jeho obviňující i odsuzující tón Henriettu zabolet. Obrátila se k němu. Matka trvala na tom, že spolu s ní a sestrou musí navštívit večírek lady Campellové, ale tento salon jí pranic nelákal. Většina hostů byla mladší, dívky sotva vstoupivší do společnosti a mladí pánové, kteří nedávno dorazili do města, vše za doprovodu matek. Ale lady Campellová byla matčina blízká přítelkyně, takže Henrietta nejprve svědomitě obešla salon a teprve pak se uchýlila do výklenku pod velkou palmou v květináči. Tam ji objevil James.

Zahnal ji doslova do kouta, nemohla odejít, dokud jí neustoupí z cesty.

Ne, že by ji to obtěžovalo, ale puls se jí zrychlil. Netušila proč.

„Já jen řekla Melindě pravdu – že se potřebujete oženit, abyste získal část svého dědictví.“ Varovně

přimhouřila oči, nemínila přebírat odpovědnost za jeho chyby. „Na to jste ji totiž zapomněl upozornit. Melinda touží po svazku z lásky, ptala se i na ni, ale v tom směru jsem se odmítla vyjádřit. Nechala jsem to na jejím vlastním uvážení. Pokud jste ji nedokázal přesvědčit, že se jí dvoříte na základě citů, nemůžete svalovat vinu na mě.“

Přimhouřil oči. Obvykle připomínaly jemnou čokoládu, nebylo těžké si představit, že by se člověk v té sladkosti utopil... Teď ale vypadaly jako tvrdé acháty. „Jak jsem si myslel – nemáte tušení, jakou spoušť jste způsobila nejenom mně, ale i spoustě jiných.“

Zamrkala a zamračila se. „Jak to myslíte?“

Jako by ji neslyšel. Dál se do ní zabodával pohledem, tvář jako masku zadržovaného vzteku a zoufalství. „Simon se zmínil o tom, že máte ve zvyku zasahovat, plést se lidem do života pro vlastní zábavu.“

Projel jí vztek. „Vy Melindu *nemilujete!*“

„Ne, nemiluji – ale tvrdil jsem snad někdy, že ano?“

Sklonil hlavu, takže se k sobě ocitli blizoučko, dělily je jen centimetry. Mluvil tak úsečně, že ji jeho slova bodala jako šipky, ba i jako oštěpy.

Pátrala mu v očích, v tvrdých, upjatých rysech tváře. Pod nehybnou maskou vřely city, jasně vnímala vztek a zoufalství, ale byla tam i starost, úzkost, neklid a znepokojení. A pod tím vším náznak strachu, ale nebyl to strach o sebe sama. Rozeznala šílenou úzkost o někoho nebo něco, za co cítil odpovědnost. Najednou jako by ztrácela půdu pod nohama. „Co –“

„Nenapadlo vás *někdy*, že se někteří muži mohou nacházet pod tlakem – z důvodů, které nemají s láskou nic společného – a ten tlak jim velí, aby se oženili? Jak si sakra myslíte, že se mají oženit, když se musí potýkat s takovými jako vy, které se pletou do něčeho, do

čeho nemají právo zasahovat?“ Nadechl se a pak tiše, ale ještě prudčeji vychrlil: „Pokud se z té spouště, kterou jste právě způsobila, poučíte, pokud vás přesvědčím, abyste se přestala míchat do cizích věcí, pak to poslouží aspoň něčemu.“

Měřil si ji pohledem, v němž se mísilo znechucení a zklamání. Pomalu ustoupil a chystal se odejít.

Chytila ho za klopou a sevřela prsty.

Ztuhl, shlédł na její ručku na svém kabátě, pak se zvolna vrátil k jejím očím a opovržlivě povytáhl obočí.

Nepustila ho, naopak se mu útočně vpíjela do očí, zpřímá čelila jeho vzteku a zoufalství. „O čem to mluvíte?“ vyštěkla stejně úsečně jako on. Nemínila mu dovolit, aby na ni vychrlil taková nejasná urážlivá očernění a jen tak odkráčel.

Dlouho čelil jejímu pohledu, než jí shlédł na ruku. Vztek ho ani v nejmenším neopustil, ale řekl klidně: „Když už jste se o své vůli zapletla do mých námluv, asi si zasloužíte zjistit celou historku.“ Zvedl hlavu a podíval se jí do očí. „A plný rozsah problémů, které natropil váš nerozumný zásah.“

Zpoza palmy se ozval výbuch smíchu, oba je upoutal. Shromáždila se tam skupinka mladých a nadšeně si vyměňovala jakási tajemství.

„Ale ne tady.“

Pustila ho a směle mu hleděla do očí. „Kde tedy?“

Přešlápl, rozhlédł se po místnosti a pokývl hlavou doprava. „Tam.“

Vedl ji ze salonu postranní síní a chodbou. Následovala ho, šla rychle, postupovala hned za jeho pravým ramenem.

Překvapilo ji, že se náhrdelník – ametystové perly a zvláště růženínový přívěsek visící hned nad

výstřihem – podivně rozehřál. Mary samozřejmě hlídala, aby ho nosila, a Henrietta měla podezření, že mladší sestra ovlivňuje i Hannah. Služka zkontrolovala všechny její šaty, až objevila to, co měla Henrietta teď na sobě – dobře padnoucí róbu z bledého perleťové stříbrného hedvábí se srdíčkovým výstřihem – vhodný rámeček pro ten zatracený náhrdelník. Široké sukně šatů jí vířily kolem nohou, jak následovala Jamese do další chodby.

Konečně se zastavil u jedné dveří, položil si prst na rty, otočil knoflíkem a tiše otevřel. Pokoj za nimi byla pracovna jeho lordstva. Na stole svítila lampa, ale jen tlumenně. Oba nahlédli dovnitř, zapátrali, ale pokoj byl prázdný.

James uvedl Henriettu dovnitř, vešel za ní a zavřel dveře.

Nepřekvapilo ho, když se vydala přímo za stůl a usadila se. Obrátila se v mohutném otočném polstrovaném křesle k němu. Vykročil ke krbu nalevo od stolu a pak začal neklidně přecházet sem tam. Neměl náladu na vysedávání, nejraději by křičel a klel, ale pod kypícím vztekem se vzdouvala nepříjemná vlna bezmoci. Co má teď kčertu dělat?

A proč vlastně ztrácí ubývající čas nějakým vysvětlováním Henriettě Cynsterové, Simonově mladší sestře?

To namouduši netušil, ale něco na jejím zásahu ho řálo do živého. Její čin považoval za porušení důvěry – ba co víc, za nelojálnost. Od sestry svého nejlepšího přítele by to nečekal. Možná ji zvláště dobře neznal, ale ona jistě věděla, co je za člověka, že vyznává stejné krédo jako bratr. Rozčililo ho a rozladilo, že ho nejspíš považuje za podvodníka. Že si myslí, že by Melindě lhal, nebo se přinejmenším snažil věšet jí bulíky na nos, že by nejednal čestně. Jenže Melinda ho zavrhla dřív, než dostal příležitost svou situaci vysvětlit.

„Takže.“ Henrietta se na něj zadívala modrošedýma očima. „Čemu z toho všeho nerozumím? Jak zní ta vaše ‚celá historka?‘“

Okamžik se jí díval do očí, pak spustil, aniž by se zastavil: „Moje prateta, jak zjevně víte, zemřela před necelým rokem, konkrétně loni prvního června. Byl jsem její oblíbenec a chtěla zajistit, abych se oženil. To měla odjakživa v plánu a snažila se o to víc než deset let. Když poznala, že umírá, odkázala mi v poslední vůli své panství – dům na venkově, okolní pozemky a různé statky ve Wiltshiru, k tomu velký dům v Londýně, ve výborném stavu a se služebnictvem. Zanechala mi také příjem na údržbu, ale jen na rok. Abych získal další prostředky nutné k udržování domů, statků a všeho ostatního,“ odmlčel se a podíval se na Henriettu, „vymínila si má drahá prateta, že se musím do roka od její smrti oženit. To znamená do prvního června letošního roku.“

Henrietta zamrkala a zapátrala mu ve tváři. „Co se stane, když to neuděláte?“

„Panství, domy, statky a všechno ostatní mi zůstane na starost, ale neexistuje způsob, jak bych to všechno mohl financovat z vlastní kapsy, bez přístupu k jejím prostředkům. A to prateta moc dobře věděla.“

„Co by se tedy stalo?“

„Stalo by se to, že bych musel propustit všechny personál, zavřít domy, snad tam ponechat správce, ale nikoho víc. Co se týče statků, netuším, co bych udržel v chodu, ale moc by toho nebylo. A pokud si myslíte, že můžu něco z panství prodat, abych udržel zbytek, to teta výslovně zakázala.“

„Aha.“ Odmlčela se, zjevně se to snažila strávit, pak řekla: „Takže abyste dal obživu všem lidem závislým na

panství vaší pratety – nyní vašem panství –, musíte se do prvního června oženit?“

Neobtěžoval se odpovědět, jen krátce přikývl.

Nespouštěla ho z očí, maličko se zamračila. „Nechal jste to na poslední chvíli, vidíte?“

V pohledu, který k ní vyslal, nebyla ani špetka trpělivosti. „Když mi prateta dala rok na nalezení nevěsty a uzavření sňatku, nepočítala s tím, k jakým změnám ve společenských vztazích došlo od dob jejího mládí. Za jejích časů se sňatky mezi smetánkou uzavíraly na materiálních základech, láska s tím neměla nic společného. Takže si myslela, že najít si vhodnou nevěstu je vlastně jen záležitost hledání a nabídky. Navíc nevzala v úvahu období smutku, které můj otec a děd považovali za nutné držet, ani měsíce, které zabralo uspořádání záležitostí kolem panství. I když je to ve Wiltshiru, nedaleko od sídla Glossupů, a já ho během let mnohokrát navštívil, neměl jsem tušení, že mi to chce tetu celé přenechat, a nevěděl jsem, jak takové panství řídit...“

Nevydržel už dál na místě, nedovedl skrývat rozčilení, prohrábl si vlasy a začal znovu přecházet sem tam. „Chápete, jaká je z toho teď potíže?“ Máchl rukou. „Celý měsíc jsem posuzoval vhodné kandidátky a Melinda Wentworthová mi připadala nejlepší – že by nejspíš přijala nabídku k sňatku bez lásky. Pokud vím, není zamilovaná do nikoho jiného. Je jí šestadvacet a jistě má strach, že zůstane na ocet. A je i rozumná. Takovou ženu si dovedu představit po svém boku, jak mi pomáhá udržovat panství. Dvořím se jí už víc než měsíc.“

Obrátil se a uvěznil její pohled. „Ale teď je to všechno pryč, zbytečně vynaložená snaha, všechno k ničemu.“ Rozhodil rukama. „Zbývají mi pouhé čtyři týdny,

během nichž mám najít a namluvit si vhodnou mladou dámu.“

Zastavil se před Henriettou a shlédl na ni. „Vina za tu bolestnou situaci, která může dramaticky a prudce ovlivnit živobytí spousty nevinných lidí, padá stejně tak na *vaše* jako na moje ramena.“

Henriettou projel mráz. Upírala pohled do jeho očí, planoucích vztekem, zasažených starostí. Jediné, co ze sebe dokázala vypravit, bylo: „Ach.“

Jeho sebeovládání se otřásl v základech. Nevěříc-ně na ni hleděl. „Ach? To je všechno, na co se zmůžete? *Ach?*“

Prudce se obrátil a poodešel od ní, zastavil se, zno-vu se otočil a vykročil zpět. „Ale ne – je to ještě *horší*.“ Skrznaskrz zděšený se před ní zastavil a shlížel na ni. „Zrovna jsem si uvědomil další věc. Všichni z nejvyšší společnosti, aspoň ti, kdo mají v rodině mladou dámu na vdávání, se teď dozvědí, že jste mě v té záležitosti s Melindou Wentworthovou vyhodnotila jako nevyho-vujícího. Shledala jste mě *nehodným*.“ Vjel si oběma ru-kama do vlasů, prohrábl si tmavé vlny, sevřel je rukama, odvrátil se od ní. „Bože! Co mám u všech čertů dělat? Jak si mám teď proboha najít ženu?“

Jeho otázky následovalo ticho.

„Pomůžu vám.“

Sama netušila, že to řekne, sklouzlo jí to ze rtů, aniž si to uvědomila. Čistě jako odezva na to, co slyšela, co viděla, co kdesi uvnitř věděla.

Zastavil se zády k ní. Následovalo pár okamžiků ml-čení, pak se pomalu ohlédl a podmračeně se na ni po-díval. „Co jste to řekla?“

Olízla si rty a prohlásila o něco rozhodněji: „Řekla jsem, že vám pomůžu.“

Zvolna se k ní obrátil. Zamračil se ještě víc. „Pokud to náhodou nevíte, říkají vám rozvracečka. Ničíte svazky, které neschvalujete, stejně jako jste to provedla se mnou a s Melindou.“

„Ne.“ Nadechla se a vyrovnaně pronesla: „Já jen říkám mladým dámám, které se chtějí dozvědět pravdu o svých případných snoubencích, všechno, co zjistím. Abyste věděli, kromě svazků, které rozvrátím, stejně tolik schválím. A navzdory tomu, co si kdo myslí, nejsou mezi těmi schválenými všechny jen z lásky.“ Vyrovnaně čelila jeho pohledu. „Ne všechny mladé dámy se touží vdát z lásky. V dnešní době je to samozřejmě většina, ale všechny přece jen ne.“

Zaváhala, studovala jeho oči, tvář. Nic moc neprozrazovaly, ale zdálo se jí, že zaznamenala záblesk naděje. To jí dodalo odvalu. „Nevěděla jsem o vaší situaci, ale teď už to vím... a můžu vám pomoci. Poradím vám, kdo by pro vás přicházel v úvahu. A když dámy z vysoké společnosti uvidí, že vám pomáhám, pochopí, že vám Melinda dala košem ne proto, jaký jste, ale spíš kvůli vlastním očekáváním, touhám a přáním. Jinými slovy, jestliže vás doporučím, ustanou všechny spekulace.“

Odmlčela se, naklonila hlavu a vyrovnaně si ho měřila, uvažovala. „Uznávám, že to bude náročné, najít vám vhodnou nevěstu za pouhé čtyři týdny. Ale s mou pomocí se vám to možná podaří.“

Teď zase on naklonil hlavu a hodnotil ji mírně přimhouřenýma očima. „To byste udělala?“

Napřímila se a odhodlaně přikývla. „Ano, udělala. Neomlouvám se, že jsem zničila vaše námluvy s Melindou, protože takový svazek by nefungoval. Ale Simonovi jste byl vždycky dobrý přítel. A vzhledem k vaší situaci,

a jak jste správně poukázal, k důsledkům mého zásahu, je pomoc s ženitbou to nejmenší, co mohu udělat.“

Díval se na ni, jako by se mu nechtělo věřit jejím slovům, jako by nevěděl, co odpovědět. Nakonec ze sebe vypravil: „Takže z rozvracečky se stane dohazovačka?“

Zvedla bradu. „Rozvracím jenom svazky, ve kterých by to neklapalo. Ale pokud se od toho dokážete oprostít a budeme-li spolupracovat, snad ten váš termín stihneme.“

Ještě chvíli četl v její tváři, pak pomalu přikývl. „Dobrá. Takže... kde začneme?“

Domluvili si setkání v Hyde Parku druhý den ráno.

Henrietta, hezky ustrojená ve vycházkových šatech z blankytného kepru, čekala kousek za Grosvenorskou branou, nedaleko domu svých rodičů na Upper Brook Street, když po Park Lane přikráčel James a prošel mezi pilíři brány.

Při pohledu na něj se jí sevřelo srdce a kolem hrudi, jako by se nevysvětlitelně stáhl jakýsi pás, který jí bránil volně dýchat. Bylo to tak evidentní, kolem nebyl nikdo jiný, nemohla si tedy namlouvat, že to nezpůsobil on. To ale nedávalo smysl.

Ovšem, jako vždycky byl oblečen dokonale, hotové ztělesnění elegantního džentlmena z nejvyšší společnosti, vlněný kabát měl precizně střižený, vesta s modrými a tlumeně stříbrnými proužky byla přímo studií nenápadné elegance a skvěle uvázaná kravata by jistě zahanbila nejednoho mladšího muže. Nicméně... ten slečinkovský zápal ji maličko rozladil. Pro boha živého, má přece už devětadvacet let, je moc stará na to, aby se nechala unést pohledem na muže. Přemáhala ty pocity, a když to nezabíralo, vyhnala je prostě z hlavy.

Zahlédli ji a vykročil k ní dlouhými kroky, ladně jako šelma. Došel k ní, usmál se a opětoval její zdvořilé pokývnutí. „Dobré ráno.“

„To jistě je. Myslela jsem si, že bychom si mohli sednout tam na lavičku.“ Ukázala slunečníkem na volné sezení, své vzpurné pocity držela pevně na uzdě. „Budeme tam stranou oblíbených míst, takže nás nikdo nebude rušit.“ Vydala se k lavičce a pokračovala: „Musím si udělat lepší představu o mladé dámě, jakou hledáte. A pak vymyslíme plán, jak ji najít.“

Kráčel vedle ní, mohutný, štíhlý a silný. „To druhé chápu, ale co se toho prvního týče, myslím, že si v nouzi nemůžu vybírat.“

„Nesmysl!“ Došla k lavičce, usadila se, až sukně zašustily, vzhledla k němu a zamračila se. „Jste Glossup, nemůžete si vzít jen tak někoho.“

Výraz v jeho očích napovídal, že o tom není tak docela přesvědčen. „Nezapomeňte, že jsem v zoufalé situaci.“ Posadil se vedle ní a zahleděl se na pečlivě udržované trávníky.

„V zoufalé časové tísní, to ano, ale ne co se týče výběru.“

„Spolehnu se na váš úsudek. Takže kde začneme?“

Henrietta se odmlčela, uvažovala. Půlku noci si lámala hlavu, proč se mu nabídla pomoci, co ji k tomu vlastně přimělo. Ano, cítila se zavázaná vzhledem k jeho obtížné situaci, kterou vyvolal její zásah, byť naprosto ospravedlnitelný. Ano, James byl Simonův nejlepší přítel, a i proto cítila tu povinnost, ale nakonec usoudila, že ji k tomu dovedl především pocit viny. Špatně Glossupa odhadla, sama před sebou ho podcenila. Nepoznala v něm čestného člověka, byť coby Cynsterová považovala čest za ryzí vlastnost, které si cení nejenom muži, ale i ženy, mají-li jen kousek rozumu.

A přitom bylo zřejmé, že jeho zoufalství pramení z oddanosti lidem, které tak nečekaně dostal na starost. Nemusel na sebe to břemeno vzít, a přece to udělal, jistě ho ani nenapadlo se toho závazku zbavit. I bez pratetina panství byl dost bohatý, mohl si to dovolit, ale neudělal to. Nedovedla si představit úctyhodnější jednání.

Dosud si nebyla úplně jistá svými pohnutkami, pocít viny v nich ale rozhodně převažoval.

Uvelebila se na lavičce pohodlněji a pobídla ho: „Povězte mi, jaké vlastnosti si nepřejete, a naopak, co u své nevěsty vyloženě žádáte.“

Chvilí přemýšlel, upíral pohled na stromy a trávníky. „Žádné potřeštěné fimfárum, žádnou husičku. A pokud možno ne příliš mladou dívku. Nezáleží na tom, jestli bude mít věno, nebo ne, ale jak jste poznamenala, měla by být z dobré rodiny, nejlépe z nejvyšší společnosti. Uvítal bych, kdyby uměla jezdit na koni, ale naprosto nutně musí být společenská.“ Odmlčel se a pak se zeptal: „Co dál?“

Henrietta se pousmála. „Vynechal jste to, že by měla být aspoň trochu hezká, pokud ne přímo prvotřídní krasavice.“

„Ano – ale to víte sama.“ Věnoval jí pohled zpod těžkých víček. „Znáte mě přece dobře.“

Cosi zahučela. „Typy, jako jste vy, znám dobře, to je pravda.“ V duchu si probírala jeho odpověď. „Dáváte přednost nějakému fyzickému vzhledu? Raději blondýnku než tmavovlásku, vysokou než malou a podobně?“

Dlouhé tmavé vlasy, nadprůměrně vysokou, něžné modré oči – něco jako vy, spolkl James instinktivní odpověď a místo toho řekl: „Ve vší upřímnosti, zajímá mě spíš obsah než obal, spíš to, co je uvnitř, než vnější vzhled.“ Podíval se na ni. „Za daných okolností je důležitější, abych

se oženil s dámou ryzího charakteru, která mě přijme takového, jaký jsem, a která přijme nabízené postavení. A která bude ochotna obětovat se roli mé manželky.“

Zachytila jeho pohled, pátrala mu v očích, po chvíli naklonila hlavu a zadívala se dopředu. „To je úžasný přístup a výtečná odpověď,“ vydechla. „Víme tedy, jaký druh dámy hledáte.“

„A teď, jak ji najdeme?“

„Vzal jste s sebou ty pozvánky, jak jsem vás žádala?“

Zalovil v kapse a vytáhl hromádku kartiček, které v poslední době dostal.

Vzala je, položila si je na klín, začala se jimi probírat... a zarazila se, celá zamračená. „Nejsou roztríděné.“

Ne... „Měly by být?“

Zmateně se na něj podívala. „Jak si udržujete přehled?“ Když jen nechápavě zamrkal, odfrkla si a mávla rukou. „No, to nevádí. Tu máte.“ Sesbírala kartičky a vrátila mu je. „Roztrídte je podle dat, začněte dneškem. A bereme jenom události, kterých se zúčastní dámy na vdávání z nejvyšší společnosti.“

„Hmm.“ To vyřazovalo dobrou polovinu akcí. Jaksi neochotně odložil pozvánky na večere s přáteli v klubu a podobné zábavy stranou a probíral se zbylým neuspořádaným svazkem, vytahoval a zařazoval kartičky tak, jak mu nařídila.

Henrietta mezitím otevřela taštičku, zalovila uvnitř a vytáhla knížku vázanou v teletině. Otevřela ji, uhladila stránku a položila si ji na klín.

Všiml si, že je to diář, kam si zapisuje schůzky. Byl zhruba pětkrát silnější než ten jeho a neušlo mu, že v každém dni má asi tak pětkrát víc zápisů než on.

Trpělivě čekala, dokud nedokončil třídění. „Takže,“ řekla, zatímco urovnával hraničku. „Začněme dnešním

večerem.“ Pokleपालa na zápis ve svém deníku. „Máte tam pozvánku na sešlost u lady Marchmainové?“

Měl. Prošli si nadcházející dva týdny, zaznamenali akce, které považovala za nejužitečnější pro jejich společný cíl a na které už dostal pozvánky. Pokud je neměl, poznamenala si, aby si promluvila s dotyčnou dámou. „Není hostitelky, která by vás odmítla, zvláště pokud vytuší, že si hledáte nevěstu.“

„Aha...“ Hlavou mu bleskla hrozná vidina. „Nebudeme nikde vytrubovat, jak zoufale ji potřebuji, že ne?“

„Otevřeně ne.“ Podívala se na něj, jako by zvažovala, kolik mu toho má prozradit, nebo jak nejlíp mu sdělit špatnou zprávu. „Jenže už jste se dvořil Melindě a nevyšlo to. Většina lidí bude vědět nebo aspoň tušit, že si někoho hledáte. Ale dokud budete se mnou, takříkajíc pod mými křídly, nesesypou se na vás.“

„Hm, dobře.“ Nevěděl, jestli ho to má uklidnit, nebo ne. „Schválně nehlásám, že jsem v časové tísní. Kdyby vyšlo najevo, jak jsem zoufalý, asi bych se nemohl objevit na veřejnosti, aby se po mně nevrhl načančaný dav.“

Zasmála se. „To by se dalo čekat. Je jistě moudré držet ten termín v tajnosti.“ Vrátila se k diáři a prošla si příští týdny. „Ale jestliže jsem ho neodhalila ani já, nepředpokládám, že by na tu informaci někdo narazil. V tomto ohledu byste měl být v bezpečí.“

Přikývl a pak si uvědomil, že to neviděla. „Děkuji vám.“

Podívala se na něj, něžné modré oči jí zářily, rozto-mile tvarované růžové rtíky se prohnuly nepřítomným úsměvem a Jamesovi připadalo, že jím projel blesk a zar-ryl se mu až do morku kostí. Přitom si uvědomil, jak upřímně myslí ten vděk.

Nespouštěl ji z očí. „A děkuji vám nejen za to. Vážně nevím, co bych si počal, jak bych postupoval dál, kdybyste se nenabídla, že se mě a mého tažení ujmete.“

Usmála se víc, krásné oči se zatřpytily. „No, je to jistým způsobem výzva, a to naprosto nezvyklá.“ Zavřela díář, vsunula si ho do kabelky a pokývla směrem k trávníkům. „Teď, když jsme stanovili základní prvky našeho tažení, bychom se měli pustit do užšího výběru kandidátek.“

Zvedl se spolu s ní. Byl by jí nabídl rámě, ale vzala slunečník, roztřepala ho, otevřela a nasměrovala tak, aby jí stínil tvář. Povytáhla obočí se zřetelnou výzvou v očích. „Můžeme?“

Pokynul jí a vykročili. Nedával najevo úzkost, ubíral se statečně přes trávu směrem k Avenue a ke kočárům, nyní nakupeným u okrajů, ke skupinám módně oblečených mladých dam a elegantně ustrojených mužů, kteří tam klábosili a užívali si čerstvého vzduchu.

Šel pomalu, přizpůsobil krok jejímu. Nějaká obezřetná část jeho mysli se pořád zdráhala přijmout to, že ona – ta rozvracečka vztahů – svolila, že mu pomůže. Ale je vážně tady a vážně mu pomáhá a za to jí byl nesmírně vděčný.

Nečekal ale, že se mu o ní bude minulou noc zdát, a přece tomu tak bylo. Nevzpomínal si, kdy naposledy snil o nějaké určité ženě. Minulou noc však jeho snům kralovala bezpochyby Henrietta. Byla to její tvář, její výraz, co ho... ne pronásledovalo, ale fascinovalo. Co ovládlo jeho podvědomí.

Ten sen nebyl nic obscénního, nepodobal se jeho obvyklému snění o ženách. A to bylo jen dobře, Henrietta je koneckonců sestra jeho nejlepšího přítele. Ale ten sen mu vrtal hlavou a zanechal ho trochu ostražitého, trochu

užaslého. V tom snu ji obdivoval, ale snad se tak projevila jenom vděčnost vůči ní.

Přesvědčil sebe sama, že to tak bude, a soustředil se na dav lidí vpředu. Sklonil se k Henriettě a zamumlal: „Co mám dělat?“

„Nic zvláštního.“ Střelila po něm hodnotícím pohledem. Oceňoval, že je vyšší než průměrné ženy, takže jí dobře vidí do tváře. „Jen se uvolněte a já vás povedu.“

Nad jejím tónem se usmál. Zvedl hlavu a zahleděl se dopředu. „Jak velíte. Kupředu – do boje.“

Jak se ukázalo, setkání a rozhovory plynuly snadněji, než čekal. Henrietta byla ve společnosti jako doma, znala se prakticky se všemi přítomnými staršími dámami a matronami, a proto ho mohla představit a na oplátku nechat jemu představit svobodné svěřenkyňe oněch dam.

Následující hodina uběhla v plynulých rozhovorech. Když procházeli mezi dvěma bryčkami a na čas se ocitli mimo doslech, zatahala ho Henrietta za rukáv. Pokývla hlavou směrem ke hloučku lidí na trávníku kousek od nich. „To je slečna Carmichaelová. Byla by dobrá kandidátka, přinejmenším ke zvážení, ale podle posledních zpráv se o ni zajímá sir Peter Affry. To je ten vedle ní. A protože nemáte času nazbyt, nemá smysl plýtvat jím na slečnu Carmichaelovou. Asi budeme mít dost kandidátek, nemusíme uhánět tu, na kterou se zaměřil jiný džentlmen.“

James zvědavě nahlédl přes Henriettinu tmavou hlavu, přes okraj jejího slunečníku na dotyčnou skupinu. Stála tam světlovlasá dáma samá lokýnka, obklopená džentlmeny, s mnohem méně pohlednou dívkou vedle sebe. Muž po druhém boku světlovlasé krásky se díval směrem k Avenue, ale pak na ni shlédl a usmál

se. Byl o něco starší než většina mužů kolem a měl hezkou snědou tvář. James se stáhl zpět. „O Affrym jsem slyšel dokonce i já. Podle všeho slibný příslušník strany whigů.“

„Vskutku, ale je jenom poslanec.“ Henrietta se zamračila. „Vážně nevím, proč je kolem něj takový rozruch, ale zřejmě má šarm.“

„To ano – krása okem viditelná je opěvovaná, nebo jak se to říká.“ Mávl rukou a ukázal na shluk, k němuž se blížili. „Tak, má velitelko, koho to máme tady?“

Henrietta potlačila smích a vyložila mu to. Prováděla ho mezi jednotlivými skupinkami a musela obdivovat jeho chování a vystupování. Uměl nenuceně okouzlit a své uvolněné a zdvořilé chování vybrousil k dokonalosti. Mohla by ho snad považovat za povrchního – a ano, to si o něm taky zpočátku myslela – ale v mezidobí, když opustili jednu skupinku a přesouvali se ke druhé, nechal spadnout masku. Porovnávali si dojmy z mladých dam, z jeho poznámek čišel suchý humor a vnímavost a obojí jí imponovalo. Přesto slovy ani vyzněním nepůsobil zle a jeho chování se nikdy neodchýlilo od toho, co v duchu charakterizovala jako decentní, čestný, džentlmenský styl.

James v sobě měl hloubky, o nichž dosud nevěděla.

Už to ji dost rozptylovalo, ale ani zdaleka ne tolik jako její vlastní neukázněné smysly, které se umanutě upínaly na rozmanité stránky jeho osobnosti. Mohla jenom doufat, že to pomine, až ho víc pozná.

Kdyby jí připadalo, že se na ni snaží nějak záměrně působit, byla by spojenectví ukončila a nechala ho, ať si hledá nevěstu sám. Ale nedělal nic – to pošetilé okouzlení vycházelo jenom z ní – a přes své výtečné dopolední vystupování rozhodně potřeboval její pomoc.

Navzdory těm znepokojivým dopadům se jí to líbilo, vychutnávala si výzvu, kterou měli před sebou, a prostě si užívala jeho společnosti.

Po několika dalších výpadech do skupin mladých dam procházejících se po Avenue zamířili na Upper Brook Street. Bylo půl dvanácté, Henriettu čekala návštěva spojená s obědem a James se měl někde ve městě sejit se Simonem a jejich společným přítelem Charliem Hastingsem.

Když zabočili do Upper Brook Street, shrnula to: „Myslím, že to byl výtečný začátek. Viděl jste nějakou dámu, která by podle vás byla vhodná a kterou byste zařadil do užšího výběru?“

Ano – vás. James upřel pohled kupředu, poškrábal se na bradě a uvažoval, odkud se kčertu vzala ta slova. Po chvíli odpověděl: „Docela se mi zamlouvala slečna Chisolmová. A slečna Digbyová se taky blížila mé představě.“

„Hmm. Nemyslíte si, že je slečna Digbyová možná trochu... no, uhihňaná? Ona se vážně hihňá, abyste věděl.“

„Dobrý bože, toho jsem si nevšiml. Slečnu Digbyovou tím pádem škrťám. A co slečna Chisolmová?“

Henrietta přikývla. „Jak o tom tak uvažuji, souhlasím. Nevím o ní nic špatného.“ Pohlédla na Jamese. „Takže slečna Chisolmová postupuje do užšího výběru?“

Zaváhal, ale přiměl se přikývnout. „Prozatím tedy jenom ona.“ Slečna Chisolmová byla buclatá dobromyslná dámička, připadalo mu, že si nedělá o světě zbytečné iluze. Nicméně... ani zdaleka se neblížila ženě, která právě kráčela po jeho boku.

Došli až k domu lorda Arthura Cynstera a James se s náležitým úsměvem a elegantní úklonou s Henriettou rozloučil. Domluvili se, že se sejdou večer na akci

lady Marchmainové. Zastavil se na chodníku a díval se, jak mizí v domě. Jakmile se za ní zavřely dveře, obrátil se, vrazil si ruce do kapes a vydal se směrem ke Grosvenorskému náměstí.

Šel a dumal o svých pocitech, což nedělal často. Teď ale dobře vnímal tu nejistotu, která mu hlodala pod kůží. Vážně by rád našel způsob, jak Henriettě navrhnout, aby do nejužšího výběru přidala vlastní jméno, ale... moc dobře si uvědomoval, jak je jí zavázán. Kdyby ji ten návrh urazil a přestala mu pomáhat, sám by si nevěstu jistě nenašel. Dopolední výprava beze všech pochybností dokázala, jak neobratně se cítí při obvyklém procesu namlouvání. Nebýt tam Henrietta, zvládl by asi tak dvojí seznámení, ale s ní po boku jich bylo nepočítaně.

A má jenom čtyři týdny na to, aby si našel nevěstu a uzavřel sňatek.

Ušklíbl se. „Kdepak. Tuhle hru musím bohužel hrát na jistotu.“

Zvedl hlavu, vytáhl ruce z kapes a protáhl krok. Vzhledem k tomu, že strávil většinu dopoledne s Henriettou, bude muset Simonovi vysvětlit, co za pikle kuje s jeho mladší sestrou.

„Ona dělá *co*?“ Simon Cynster vykulil přes stůl oči na Jamese a popukl v smích.

Charlie Hastings vedle Simona se taky smál, statečně se to pokoušel udusit, pak ale zaznamenal Jamesův trpitelský výraz a byl ztracený, rozchechtal se, až mu tekly slzy.

James, usazený s nimi ve výklenku vzadu v hlavním lokálu hospody U Koně a Biče nedaleko Strandu, předstíral trpělivost a čekal, až se kamarádi dosyta nasmějí. Stěží by mohl tvrdit, že ho dopad jeho zprávy překvapil.

Charlie konečně chytil dech a zasípal: „U svaté te-
tičky! V tomhle případě u tvé pratetičky.“

Simon se pořád vesele šklebil, když dodal: „Kdo by
to byl řekl, že se z rozvracečky stane dohazovačka! Tvé
přesvědčovací schopnosti mě nikdy nepřestanou udivo-
vat, milý chlapče.“ Simon pozvedl džbáněk piva k pří-
pitku a napil se.

„No ano.“ James obracel v rukách vlastní hrnek na-
pěněného piva a ušklíbl se. „Asi by se dalo říct, že jsem
teď v tak zoufalé situaci a tak bezmocný, že to v ní
vzbudilo soucit.“

„Hmm.“ Simon se nad tím zamyslel. „Podle mě Hen-
rietta není nijak zvlášť soucitná, aspoň ne vůči džentl-
menům z vysoké společnosti.“

To už James pochopil z poznámek, které jednatřice-
tiletý Simon během let trousil na adresu své sestry, jen
o dva roky mladší než on a stále neprovdané. Jak o tom
teď uvažoval, nebylo to u Cynsterových nijak zvláštní.
Sám Simon se oženil teprve přede dvěma lety, když byl
stejně starý jako nyní Henrietta.

Číšnice přinesla objednané jídlo, pustili se do něj.
Několik minut vládlo družné ticho.

Porušil ho až Charles, vzhlédl od svého koláče, aby
se ujistil: „Takže s Melindou už to skončilo, ano?“

James přikývl. „Naprosto a úplně. Nic pro mě. Vy-
padá to, že se chce vdát z lásky, takže bychom se k sobě
nehodili, jak prohlásila Henrietta.“

Simon přikývl. „Tedy šťastný únik.“ Sežvýkal sousto
a polkl. „A co vlastně Henrietta navrhla?“

James si v duchu povzdechl a vyložil jim to.

Znovu se rozřehtali.

James protočil panenky. Pomyslel na to, jak by se asi
smáli, kdyby se jim přiznal ke svým úvahám o dohazovačce.

Simon a Charlie konečně zvažněli, ale ani jeden neřekl, že je Henriettin plán nerozumný.

Simon máchl vidličkou. „Je tu koneckonců ten problém s časem.“

„Jistě,“ přikývl Charlie. „Nemůžeš si dovolit váhat a Henrietta tě aspoň nebude chtít do ničeho uvrtat.“

Simon přikývl a shlédl do talíře. „A nemá žádné vlastní postranní úmysly.“

Přesně to by James rád změnil. Zatímco se soustředili na jídlo, vzpomínal, co kdy Simon řekl o Henriettině postoji vůči mužům z vysoké společnosti.

Podle všeho měla o džentlmenech jako on dost nízké mínění. Už jí ale dokázal, že je typ muže, který přistupuje k manželství s chladnou hlavou. Souhlasila sice, že mu pomůže, ale jeho přístup k Melindě nepovažovala za zvláště upřímný. Měl k tomu rozumné důvody, z nichž ne všechny vysvětlil, ale kostky byly vrženy a Henrietta si už na něj zřejmě vytvořila pevný názor. A pokud šlo o ni, sice tvrdila, že podporuje i svazky z rozumu, jenže je Cynsterová a sama by jistě chtěla to, co chtějí všechny ženy té rodiny – manželství založené na lásce.

Cynsterové se brali z lásky. To bylo zcela zjevně neporušitelné pravidlo osudu, které se nedalo prolomit a nikdy se neprolomilo. Například Simon rozhodně miloval svou někdejší společenskou arcinemesis a nyní manželku Portii. Dokonce i James věděl, jak dlouho do ní byl zamilován. Netušili to zřejmě jenom Simon a Portia, a teprve po letech – a dvou mrtvolách a vrahovi – se jim otevřely oči.

Simon si poposedl a odsunul prázdný talíř. Charlie ho napodobil, James dojedl už předtím. Beze slova dopili džbánky, zvedli se, zaplatili útratu u baru, odměnili

usměvavou číšnici spropitným a vyšli do slunečného brzkého odpoledne.

Kráčeli po Strandu zpátky k Mayfairu. Přátelili se tak dlouho, že nemuseli neustále mluvit. Dovedli spolu i příjemně mlčet.

James, který se loudal vedle Simona, nechal pohled bloudit, ale v duchu zvažoval své možnosti. Věděl, nebo aspoň tušil, jaký názor na něj teď asi má Henrietta. Není nějaký způsob, jak ho opravit, aby ho viděla v lepším světle?

V dostatečně lichotivém světle na to, aby zvážila nabídku onoho volného místa po jeho boku.

Aspoň že už znala všechny podrobnosti. Protože je Cynsterová, může se James spolehnout, že bude rozumná a přístupná logickému přesvědčování, ale... zbýval tam ten nemalý háček se zamilovaností.

Netušil o nic víc než kdokoli jiný, jak se to vlastně dělá, jak se člověk zamiluje. Ale protože to byla Henrietta, kdo ho mezi těmi spoustami mladých žen na Avenue zajímala nejvíc, měl čím dál tím větší chuť dát lásce šanci.

Kdo ví? Třeba by to vyšlo.

Třeba by ho to dostalo, kam se dostat chce, třeba by mu to vyneslo, co od života doopravdy chce, ale v co kvůli pratetně poslední vůli už ani nedoufal.

Možná, že šance ještě existuje.

Kdyby tak jen vymyslel, jak ji přimět, aby si ho všimla – doopravdy všimla, poznala, jaký je – a pak se do něj zamilovala...

Koho to chce ale ošidit? Henrietta se do něj sama od sebe nezamiluje, leda by ji postrčil, aby si získal její zájem. Tím by ale riskoval, že ztratí její pomoc při hledání tolik potřebné nevěsty.

Simon se na něj podíval. „Tak co, jaký máš pocit z posledního vývoje událostí?“

„Že je to marnost.“ Nepodíval se příteli do očí.

Charlie ho poplácal po rameni. „Klid, ono to nějak dopadne. Uvidíš.“

James v to doufal, a nejenom kvůli sobě. Visela na něm budoucnost celé spousty lidí.

3. KAPITOLA



Večírek lady Marchmainové patřil k tradičním zlatým hřebům společenské sezony. Nebyla to ovšem událost navštěvovaná mladými dívkami, sotva vstoupivšími do společnosti, ale spíše těmi, které už neunášel první vír manželského trhu. V moři načesaných hlav, lesknoucích se pod křišťálovými lustry, mezi černě oděnými rameny elegantních džentlmenů ve večerních oblecích a pestrými barvami úchvatných róby energických matron a zralých žen se vyskytovaly i nápadné, byť stále ještě pastelové kreace mladých žen, které měly za sebou už několik let ve společnosti, avšak dosud žádnou žádost o ruku.

„Jak jsem si myslela.“ Henrietta, oblečená v modrém hedvábí, o odstín tmavším než její oči, pokývla hlavou k té tlačence, pak se naklonila k Jamesovi, aby ji lépe slyšel v rámusu stovek rozpovídaných jazyků. „V tomhle davu jistě najdeme několik vhodných kandidátek.“

James si shromáždění měřil nevrlým pohledem. „Teď jde o to, jak je z něj vytáhnout.“

„Žádné strachy.“ Henrietta se usmála, oči jí jiskřily, očividně byla ve svém živlu. „Spolehněte se na mě, tak těžké to nebude.“

Stáli po straně rozlehlého plesového sálu, v zádech měli řadu vysokých oken a za nimi se rozkládal široký trávník, svažující se k říčce. Do dálky za ním se táhly tmavnoucí stíny rozlehlých zahrad.

Sídlo rodiny Marchmainových stálo za hranicemi samotného Londýna, v zátočině řeky poblíž Chiswicku.

James dorazil s rozumným předstihem, chtěl už být na místě, až vejde Henrietta. Předpokládal, že dorazí s matkou a sestrou, ale objevila se na vršku schodiště vedoucího do plesového sálu sama, štíhlá postava v šatech z modrého hedvábí, ladícího s měkkým odstínem jejích očí, se zlatem zdobeným šálem na loktech. Okamžitě přitáhla jeho pozornost, sledoval, jak se s potěšením zdraví s lady Marchmainovou, velkou dámou mateřského typu, letmo líbá na tvář lorda Marchmaina, načež se smíchem sestupuje do sálu.

Čekal na ni hned u posledního schodu.

Spočinula na něm pohledem, přejela jím jeho postavu, v očích se jí objevilo uznání. Trochu ho to vyvedlo z rovnováhy a rozhodilo. Netušil, jak nařídí vzpurným smyslům, aby se teď soustředily na nějakou jinou mladou dámu.

„Ale... Tamhle je slečna Alcocková.“ Henrietta se přisunula ještě blíž a upozornila ho na mladou dámu v zelené róbě. „O té bychom měli rozhodně uvažovat. A...“ Odtáhla se od něj, vyhlédla do sálu a dál tropila spoušť s Jamesovými už tak dost rozrušenými smysly. Její parfém, nenápadná směs citrusů a růží, mu stoupla do hlavy a uvěznila mozek. „Ano, je to slečna Ellinghamová, tamta dáma – doufala jsem, že tu bude.“

Obrátila se k němu. „Pojďte, představím vás. Pokud se nepletu, a já se pletu málokdy, spustí brzy hudba a začne tanec. Není lepší příležitost, jak zhodnotit mladou dámu, než když si s ní zatančíte.“

V duchu se zachmuřil, ale přikývl. Statečně se s ní vydal do davu a přitom uvažoval, co myslela tím „zhodnotit“. Co má asi tak zkoumat?

Už za pár metrů si připomněl, proč se podobným událostem obvykle vyhýbá. Bylo to náročné, nechat se

vláčet pohyblivou masou lidí, pokoušet se udržet krok s Henriettou, aniž by do něj byla zavěšená. Tu a tam se zastavili, aby se s někým pozdravili, občas se zdrželi na kus řeči a on si musel spojit ruce za zády, aby se instinktivně nenatáhl po její paži a nepřitáhl si ji ochranně k sobě.

Jiné mladé dámy by se stáhly k němu, spolehly by se na něj, aby je tlačenicí provedl, ale Henrietta byla ve svém žvilu a neochvějně si razila cestu kupředu, v této aréně žádnou ochranu nepotřebovala. Vlastně to bylo přesně naopak, on potřeboval ochranu od ní.

Opakovalo se to znovu a znovu a dráždilo to v něm jakýsi zatím nepoznaný instinkt.

Ale splnila slovo a James se zanedlouho přistihl, jak stojí vedle ní ve skupince, v níž se živě bavila slečna Alcocková. A jakmile se jim nad hlavami rozezněly první tóny houslí, nebylo nic snazšího než ji požádat o tanec. Slečna Alcocková s milým úsměvem přijala a on ji odvedl na taneční parket. Až moc přitom vnímal, jak je doprovází Henriettin povzbudivý úsměv.

Večer pokračoval a Henrietta ho prováděla od skupinky ke skupince, od jedné potenciální kandidátky ke druhé. Zatančil si se slečnou Chisolmovou, s níž se dopoledne seznámil v parku, a také se slečnou Downtreeovou a slečnou Ellinghamovou.

V době, kdy vzal do náruče slečnu Swinsonovou a začal se s ní otáčet po parketu, byly jeho konverzační schopnosti skoro na dně. Aspoň to tak připadalo jemu. Slečna Swinsonová naštěstí brala jeho úsměv a přátelskou otázku, jak si užívá večer, jako naprosto upřímný zájem.

„Je tu ale setsakra nával, co? Ach!“ Vykulila oči a omluvně se rozesmála. „Promiňte, prosím! Já vím, že